

porum dicitur, quod est ex materia, substantiaq; corporea, et e diverso incorporeum, ut lapis est res corporea. Virtus est res incorporea. Corporeale autem nominamus, quod est in materia, substantiaq; corporea. Et e contrario incorporeale, ut domus, fundus, mancipium, corporalia non corporea sunt. Legem, hereditas, cura, incorporealia non incorporea. Etenim hic non de substantia agimus, sed de qualitate, qua substantia inest. Illic uero de ipsa substantia. item a corpus corporo uerbum, quod est interficio, et corpus solum sine anima relinquo. Enni. Corpus contem platur, unde corporet uulnere. Actus, Corporeare abs tergo es ausus. Ab hoc fit incorporeo, quod est res diuersas in unum corpus et (ut ita dicam) in unam massam redigo. A quo incorporatio, quod et concorporo, et concorporatio dicitur. A corpulento corpulentia deducitur, qd carnositate significat. **SCELERATVS.** Dilanatus. pollutus ut supra diximus. **ANTIQUAE.** Veteris. proprie enim antiquum uetus significat. Virgilius, Antiquasq; domos auium. deductum ab ante, et auum, ut Varro existimat. Quoniam uero, quae antiquiora sunt, ferè meliora esse consueverunt, ut mores. numi. uinum, et similia. unde est apud Plautum Qui uiuantur uino ueteri sapientes puto, et qui libenter ueteres expectant fabulas. Nam nouae, quae nunc prodeunt deteriores sunt, quam noui noui. ideo factum est, ut antiquius aliquando pro melius usurpemus. Cicero, Hoc quidem est proprium amicitiae, sed antiquior, et pulchrior, et magis a natura ipsa profecta. Idem, Nihil mihi antiquius uisum est, quam innocentem ueri. Ab hoc fit antiquo uerbum, quod est aboleo. tollo. et quasi rem in antiquum morem reduco. Cuius passum est antiquor. Idem, Perniciose quidem Philippus in tribunatu, cum legem agrariam ferret, quam tamen antiquari facile passus est, in eo uehementer se moderatum praebuit. item antiquitas, uetusitas. et antiquae aduerbium, quod et antiquius dicitur. Antiquatio autem abolitionem significat. Gellius, Facta mox est antiquatio legis. Aliquando antiquum pro nobili ponimus. Virgilius, Nos troia antiqua. Cum semper ferè antiquum cum quadam dignitate exprimitur. E diverso uetus uetus cum contumelia. Unde uetus mancipium, et antiqua matronam dicimus. Quidam etiã antiquarium pro antiquo usurpare, et pro eo, qui res antiquas conscribit. **POENA.** Verum non simulatum supplicium. Poena a graeco deducitur, quod est ποινή. Quamuis Varro a pendendo dictã uelit. Est autem poena supplicium, quo quis ob delictum afficitur. Cicero, Octo poenarum genera esse commemorat damnationem. uincula. uerbera. talionem. ignominiam. exilium. seruitutem. mortem. Taurus uero philosophus tria genera poenarum commemorat, quibus peccata puniuntur. Prima est, quae graecè dicitur νόστος, uel colasis, cum poena adhibetur castigandi, atque emendandi gratia. Altera, quam τιμωρία appellant, cum dignitas, auctoritasq; eius, in quæ est peccatum, tuenda est, ne praetermissa animaduersio contemptum eius pariat, et honorem leuet. ideoq; ei uocabulum a conseruatione honoris, quem graeci τιμήν uocant, factum existimant. Tertia quae παράδειμα a graecis nominatur, cum punitio propter exemplum necessario adhibetur, ut ceteri a similibus peccatis metu cogitæ poenae deterreantur. Iam ueteres quoque nostri exempla pro maximis, grauissimisque poenis usurparunt. poenam pendere est multam soluere, quia hoc penso aere fieri solebat. A poena poenalis actio. et punitio, quod poenio, quasi poena afficio ueteres dicebant. et impune, quod proprie significat sine poena. Seneca. Qui impune quicquid libet, agit. Aliquando tamen pro frustra ponitur. Apuleius, Impune capitolium ascendit, cum nemo esset, qui sententiam

diceret. Iuuenalis, Impune ergo mihi recitauerit ille togatus. impuno autem a ueteribus impudens dicebatur. Lucilius, Homo impuratus, et impuno, et rapax, et impunitas. Seneca. Quippe delictorum impunitas homines audaces reddit ad malum. et punitio, atque impunitio nota significationis. et impunitus, qui de commissis non est punitus. Et poenitet, quasi poena tenet. Poenitere enim dicimus, cum quæ ipsi fecimus, aut quæ de nostra uoluntate, nostroq; consilio facta sunt, ea nobis post incipiunt displicere, sententiamq; in ijs nostrã denuntiamus. Cicero, Nam quod obiectum est de impudicitia, quodq; omnium accusatorum non criminibus, sed uocibus, maledictisq; celebratum est, id nunquam tam acerbe ferret M. Coelius ut eum poeniteat non deformem esse natum. Quoniam uero in ijs etiam, quæ nobis aut tædio, aut pudori sunt, poena quaedam esse uidetur, fit ut poenitet aliquando pro tædet accipiamus. Virgilius, Officio nec te certasse priorem poeniteat. Aliquando pro pudet. Idem, Nec te poeniteat calamo truisse labellum. Cicero, Non igitur si ad centesimum uixisset annum, senectutis eum sua poeniteret? Ab hoc poenitentia, et poenitudo deducuntur. Quomodo autem poenitet me dicimus, hoc est poena tenet, ita poenitor passius, hoc est poena teneor, ut illic nomina tuui. hic ablatiui sit casus.

DE DAEDALO. EPIGRAMMA. VIII.

DAEDALE LVCANO. Iocatur in quendam nomine Daedalum, qui in arena urso obiectus fuerat, et ad Daedali Atheniensis alas alludit. Est autem distichon. sic enim appellatur a graecis quando est geminus uersus. Nam dis graecis dicitur, si xov uersum. Sic distichon appellamus, cum quatuor sunt uersus. Hexastichon, cum sex. **QUAM.** Quantum. **CVPERES.** Optares. Cupio enim est opto. de sydero. a quo percipio, ualde cupio. concupio, de sydero. a quo concupisco. unde concupiscentia deducitur, quod est tam bonarum, quam malarum rerum appetitus. et concupiscibile, quo nonnulli utuntur. et concupitum, de sydero. et cupidus. auidus. et cupide aduerbiũ. auide. a quo cupidior. cupidissimus. et cupidus. cupidissime. Item cupienter. cupientius. cupientissime. et cupiditas, de sydero, quæ et cupido foemino genere dicitur. Desiniturq; effrenatus habendi appetitus. nã masculino genere significat deũ, de quo supra diximus, qd et amor dicitur. a quo cupidineus. Cupiditate a cupidine qdã ita distingunt, ut cupiditas leuior sit, ac teperator. Cupido uero grauior. Lucil. Cupiditas ex homine Cupido ex stulto nunquã tollitur. et cupedia, quæ similiter cupiditate significat. Cic. Ambitio, mulierositas, puicitia. ligurito. temulentia cupedia. Itẽ cupes. et cupedia neutro genere, lautores ubi dicitur, uel a cupiditate, uel qd rebus cupidinis alimenta subministrant. uñ cupedinarij appellatur esculentaru reru ueditores. Cupedula et foemino genere iuenitur. Gel. Coniectabamus ad caenulã nõ cupedulasaborũ, sed argutias quaestioũ. Cupedus, sabinoru lingua sacerdos appellatur. **NUNC.** Mõ. hoc praesenti te. Nunc. n. aduerbiũ te poris est, et idẽ significat, qd mõ. Aliqñ in nullã temporis significationẽ, uerũ pro sed coniunctione accipitur. Cic. Quæ quidem multo plura euenirent, si ad quietem intergri iremus. nunc onusti abo, et uino confusa, et perturbata carnimus. **PENNAS.** Alas, partem pro toto posuit. **LVCANO.** E Lucania, de qua supra diximus, ursi mittebantur in arenam magnitudine, ac feritate praestantes.

Daedale lucano cum sic laere
reris ab urso,
Quam cuperes pennis nũc
habuisse tuas.

60